

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseinioho, Ph.D., v právní věci žalobce: **multigate a. s.**, se sídlem Olomouc, Riegrova 373/6, zastoupeného JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem Olomouc, Wellnerova 1322/3C, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2015, č.j. KUOK 59/2015, sp. zn. KÚOK/61/2015/OE/141,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 11. 5. 2015, č.j. KUOK 59/2015, sp. zn. KÚOK/61/2015/OE/141, a rozhodnutí Magistrátu města Prostějova ze dne 12. 11. 2014, č.j. PVMU 136912/2014 70, sp. zn. FO 999/2010, **se zrušují** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho advokáta JUDr. Tomáše Vymazala.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podáním ze dne 18. 8. 2010 označeným jako *Splnění ohlášení s výhradou*, doručeným Městskému úřadu v Prostějově (dále též „správce poplatku“) dne 19. 8. 2010, žalobce ohlásil správci poplatku, že na území města Prostějova provozuje 2 ks zařízení podléhající místnímu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Konkrétně šlo o zařízení provozovaná na adrese HERNA POKER, Jihoslovanská 8, Prostějov, typ Multi lotto, výrobní číslo MLA 0045 (povolené od 8. 3. 2010 do 31. 12. 2017, provoz zahájen dne 19. 3. 2010) a MLA 0608 (povolené od 24. 9. 2009 do 31. 12. 2017, provoz zahájen dne 15. 10. 2009). V ohlášení žalobce vyjádřil nesouhlas se zpoplatněním jednotlivých interaktivních videoloterních terminálů a požádal o vydání platebního výměru, jímž by byla stanovena výše poplatku.

[2] Pokud jde o plnění poplatkové povinnosti, uhradil žalobce dne 15. 11. 2010 částku 5 000 Kč, tutéž částku pak uhradil dne 27. 1. 2011. Posléze žalobce požádal o vrácení těchto plateb (jež správce poplatku zaevidoval jako platby poplatkových povinností vzniklých v roce 2010) coby přeplatků na místním poplatku. Městský úřad tyto žádosti zamítl rozhodnutími ze dne 2. 5. 2011 a 13. 4. 2011. Odvolání žalobce proti těmto rozhodnutím zamítl rozhodnutími ze dne 12. 7. 2011, č. j. KUOK 77796/2011, a ze dne 11. 7. 2011, č. j. KUOK 74155/2011. Na základě žalob ovšem tato rozhodnutí zrušil Krajský soud v Ostravě rozsudky ze dne 18. 7. 2014, č. j. 22 Af 127/2011-82, a č. j. 22 Af 129/2011. V odůvodněních těchto rozsudků Krajský soud v Ostravě shodně uvedl, že pokud „žalobce již v ohlášení žádal o vydání platebního výměru na předmětný poplatek, měl správce poplatku I. stupně – bez ohledu na to, že byla splněna ohlašovací povinnost a poplatek i zaplacen – vydat na předmětný místní poplatek platební výměr. Neučinil-li tak, nebyl dosud poplatek nikterak vyměřen, protože tu není žádný předpis tohoto poplatku ve smyslu § 154 odst. d. ř.“ V této souvislosti pak soud uzavřel, že „rozhodnutí správce poplatku I. stupně i napadené rozhodnutí žalovaného jsou předčasné, neboť závisejí na posouzení otázky, která bude nevyhnutelně řešena v řízení o vyměření předmětného místního poplatku (§ 99 d. ř.), k němuž již žalobce dal žádosti o vydání platebního výměru podnět. O žalobcově žádosti o vrácení přeplatku tak bude možno rozhodnout až poté, co bude platebním výměrem najisto postavena žalobcova poplatková povinnost.“

[3] S odkazem na citované rozsudky Krajského soudu v Ostravě poté správce poplatku platebním výměrem č. 1/2014, ze dne 12. 11. 2014, č. j. PVMU 136912/2014 70, sp. zn. FO 999/2010, vyměřil žalobci za období 1. 8. 2010 – 30. 9. 2010 a 1. 10. 2010 – 31. 12. 2010 za 2 ks předmětných technických herních zařízení povolených Ministerstvem financí na území města místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí dle § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném v předmětných poplatkových obdobích (dále též „zákon o místních poplatcích“), a obecně závazné vyhlášky města Prostějova č. 4/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí (dále též „vyhláška č. 4/2010“), v celkové výši 16 632 Kč. V odůvodnění mimo jiné uvedl, že předmětem poplatku je každý ministerstvem povolený

koncový terminál herního systému, neboť i ten spadá pod pojem „jiné technické herní zařízení“ (dále též „JTHZ“). V otázce lhůty pro stanovení daně správce poplatku uvedl, že postupoval v souladu s § 264 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád.

[4] Proti platebnímu výměru následně žalobce podal dne 1. 12. 2014 odvolání, které však žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 5. 2015, č.j. KUOK 59/2015, sp. zn. KÚOK/61/2015/OE/141, zamítl a napadený platební výměr potvrdil. V odůvodnění se žalovaný zabýval právní povahou zpoplatněných zařízení, jakož i problematikou prekluze práva správce poplatku vyměřit předmětné poplatky. V této souvislosti mimo jiné uvedl, že předmětem řízení před soudem byly též skutečnosti vztahující se ke správě poplatku v rovině vyměřovací, neboť právě poplatková povinnost byla Krajským soudem v Ostravě zpochybněna. V daném případě je tedy nutno aplikovat § 148 odst. 4 daňového řádu, konkrétně písmeno b) tohoto ustanovení, ve spojení s § 264 odst. 4 téhož zákona.

[5] Proti poslední zmiňovanému rozhodnutí míří nyní podaná žaloba.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[6] Žalobce v první řadě namítl, že místní poplatky byly vyměřeny, přestože právo na jejich stanovení již bylo prekludováno. Žalovaný pak nesprávně interpretoval § 148 daňového řádu. Místní poplatky za období roku 2010 byly vyměřeny až v roce 2014, tedy po uplynutí tříleté prekluzivní lhůty. Žalovaný k odvolací námitce nesprávně odkázal na § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu. Rozhodnutí soudu v řízení o přeplatku není nezbytné pro stanovení daně, jde o dvě zcela odlišná řízení. Krajský soud v Ostravě ostatně ani posouzení hmotněprávní povinnosti neučinil a odkázal žalovaného právě na vyměřovací řízení. Povinnost vydat platební výměr měl správce poplatku již od doby, kdy byl o to žalobcem požádán. Tato povinnost mu tudíž nevznikla rozsudkem Krajského soudu v Ostravě. Na věc pak nejde aplikovat ani § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu. Důvodem obou písmen uvedeného ustanovení je skutečnost, že předmět správního řízení je správnímu orgánu dočasně odejmut z dispozice a řeší jej soud. Nyní projednávaná věc, tedy vyměření poplatku, však soudem dosud řešeno nebylo. Soud rozhodoval o zcela jiné fázi daňového řízení a správci poplatku nic nebránilo vydat v mezidobí platební výměr. Krajský soud současně rozhodl ještě v době, kdy bylo možno některé z poplatků ještě vyměřit.

[7] Žalovaný též odkazoval na rozsudky krajského soudu, neidentifikoval však jednotlivá zařízení s nyní vyměřovanými místními poplatky. Předmětem místního poplatku je přitom každé jednotlivé zařízení. Součet částek přeplateků řešených krajským soudem (10 000 Kč) přitom nedosahuje částek vyměřených poplatků (16 632 Kč).

[8] Dále žalobce uvedl, že správní orgány porušily § 10a a § 11 zákona o místních poplatcích, § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném v předmětných poplatkových obdobích (dále též „zákon o loteriích“), a § 114 odst. 1, 2, 4, § 116 odst. 2 daňového řádu. Za „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ nelze stanovit ani vybírat místní poplatek.

[9] Dle § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích mohou obce vybírat místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Toto ustanovení také odkazuje na jiný právní předpis, a to logicky na zákon o loteriích. Ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích však hovoří pouze o povolování loterií, nikoliv o povolování jiného technického herního zařízení. Zákon o loteriích v žádném svém ustanovení neobsahuje pojem „jiné technické herní zařízení“, ani nutnost jeho povolení Ministerstvem financí. Povolení k provozování jiného technického herního zařízení tedy zákon o loteriích neupravuje. Tzv. „koncová zařízení“ jsou Ministerstvem financí pouze schvalována, nikoliv povolována, a proto za ně místní poplatek nemůže být s ohledem na znění ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích vyžadován, neboť předpokladem takového postupu je, aby zařízení bylo Ministerstvem financí povoleno.

[10] Pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je neurčitý a umožňuje víceznačný výklad. Správní orgány měly postupovat dle principu *in dubio pro libertate* a vyložit pojem tak, že místní poplatek za taková zařízení nelze vybírat.

[11] Provozování loterie nebo jiné podobné hry je prováděno prostřednictvím „centrálního loterního systému“, kdy jde o funkčně nedělitelné zařízení (celek), kterým je elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů. Interaktivní videoloterní terminál je tak pouze jednou z částí „centrálního loterního systému“, a nemůže být proto zařazen pod pojem „jiné technické herní zařízení“.

[12] S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[13] Ve vyjádření k žalobě žalovaný konstatoval, že se v napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi argumenty vznesenými v odvolání. Předmětem místního poplatku za JTHZ jsou veškerá technická herní zařízení, která kumulativně splňují i podmínku, že jsou povolována Ministerstvem financí. K otázce namítané prekluze žalovaný odkázal na § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu. O aplikovatelnosti tohoto ustanovení v dané věci svědčí i odůvodnění rozsudků Krajského soudu v Ostravě. Krajský soud věc vrátil do odvolacího stádia a vyměřovacího řízení. Rozhodnutí správce poplatku soud nezrušil, neboť řízení má pokračovat. Žalovaný byl vázán § 78 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) a § 99 daňového řádu a vrátil spis správci poplatku, aby zajistil vyměření poplatkové povinnosti ve smyslu vydaných rozsudků. Teprve po nabytí právní moci platebního výměru může být rozhodnuto o odvoláních ve věci tvrzených přeplatků. Krajský soud se přitom též obsáhle zabýval hmotněprávními otázkami. V řízení ve věci přeplatků se vždy jednalo o řízení ve věci poplatkové povinnosti žalobce, tedy o skutečnostech majících zásadní vliv na postup ve věci vyměření místního poplatku. Ostatně krajský soud i přerušoval řízení vzhledem k řízením vedeným obecně o poplatkové povinnosti před Ústavním soudem a před Nejvyšším správním soudem. Rozbor řízení vedených o předmětných přeplatcích je zavádějící. K odvolacímu přezkumu se v nich bylo možno vrátit až po vyměření poplatkové povinnosti. Napadený platební výměr byl tedy vydán včas, neboť po dobu řízení před

krajským soudem došlo ke stavění prekluzivní lhůty pro stanovení poplatku, a to od podání žalob (1. 8. 2011) do nabytí právní moci rozsudků krajského soudu dne 7. 8. 2014. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

[14] V replice ze dne 11. 11. 2015 žalobce setrval na již dříve uvedené argumentaci.

V. Posouzení věci soudem

[15] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce poplatku včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**.

[16] Zde je nutno v první řadě konstatovat, že rozhodnutí odvolacího orgánu tvoří s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně jeden celek. Z tohoto úhlu pohledu je tudíž zcela zjevné, jaká technická zařízení a v jakých poplatkových obdobích byla předmětem správního řízení. Žalovaný se též vypořádal se všemi odvolacími námitkami, jeho rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelné.

[17] Co se pak týče sporného bodu ohledně výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ uvedeného v § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích a otázky, zda takové zařízení vůbec podléhá zpoplatnění místním poplatkem, zdejší soud neshledal námitky žalobce důvodnými.

[18] Současně soud považuje již za nadbytečné se k této problematice rozsáhleji vyjadřovat s ohledem na to, že oběma účastníkům řízení je dostatečně známa předchozí a již ustálená rozhodovací praxe soudů a především Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech (namátkou viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2013, č. j. 2 Afs 73/2013-39, či ze dne 5. 11. 2014, č. j. 2 As 55/2014-46; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Konstantní názor správních soudů je takový, že interaktivní videoloterní terminál představuje „*jiné technické herní zařízení*“ ve smyslu § 10a zákona o místních poplatcích. Zpoplatnění proto podléhá každý koncový terminál, nejen centrální loterní jednotka. Postup správních soudů potvrdil i Ústavní soud např. v usnesení ze dne 6. 11. 2013, sp. zn. II. ÚS 2878/13 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>).

[19] Těmto závěrům odpovídá i přístup správních orgánů a odůvodnění jejich rozhodnutí. Z uvedeného zároveň plyne i to, že v daném případě nebylo místo pro uplatnění zásady *in dubio pro libertate*.

[20] V rovině obecné existence poplatkové povinnosti žalobce tedy soud pochybení správních orgánů neshledal. Jinak tomu však bylo v rovině trvání práva správních orgánů ke stanovení místního poplatku.

[21] Podle § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích nebudou-li poplatky zaplacený (odvedeny) včas nebo ve správné výši, vyměří obec poplatek platebním výměrem. Dle § 12 odst. 1, 2 téhož zákona pokud poplatník nebo plátce nesplní svoji poplatkovou povinnost stanovenou obecně závaznou vyhláškou obce, lze dlužné částky vyměřit nebo doměřit do 3 let od konce kalendářního roku, ve kterém poplatková povinnost vznikla. Byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření nebo doměření poplatku, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl poplatník nebo plátce o tomto úkonu písemně uvědoměn. Vyměřit a doměřit poplatek lze nejpozději do 10 let od konce kalendářního roku, ve kterém poplatková povinnost vznikla.

[22] Podle čl. 4 odst. 1 vyhlášky č. 4/2010 (jež dle svého článku 10 nabyla účinnosti dnem 1. 8. 2010) vzniká poplatková povinnost dnem, ve kterém bylo výherní zařízení uvedeno do provozu. Dle čl. 5 odst. 1 vyhlášky je poplatník povinen ohlásit správci poplatku uvedení výherního zařízení do provozu a ukončení jeho provozu ve lhůtě 15 dnů od této skutečnosti. Sazba poplatku za každé výherní zařízení na tři měsíce činí 5 000 Kč (čl. 6 odst. 1). Dle článku 7 této vyhlášky je pak poplatek splatný vždy k poslednímu dni kalendářního čtvrtletí ve výši odpovídající provozování výherního zařízení v tomto kalendářním čtvrtletí. Podle čl. 9 odst. 4 vyhlášky jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí před nabytím účinnosti této obecně závazné vyhlášky je poplatník povinen písemně ohlásit správci poplatku do 15 dnů ode dne nabytí účinnosti této obecně závazné vyhlášky.

[23] Z uvedeného plyne, že v daném případě byl žalobce povinen ohlásit předmětná zařízení (jež byla uvedena do provozu ještě před nabytím účinnosti vyhlášky) nejpozději dne 16. 8. 2010. Tak však neučinil, neboť podání *Splnění ohlášení s výhradou* správci poplatku zaslal až dne 18. 8. 2010 (správci poplatku bylo doručeno následujícího dne). Žalobce dále včas, ani v náležité výši poplatky neuhradil. Platbu ve výši 3 316 Kč za každý JTHZ za období od 1. 8. 2010 do 30. 9. 2010, tedy celkem 6 632 Kč měl žalobce učinit do 30. 9. 2010, žalobce však toliko dne 15. 11. 2010 uhradil 5 000 Kč. Za čtvrté čtvrtletí roku 2010 pak měl žalobce do 31. 12. 2010 zaplatit částku 10 000 Kč, uhradil však toliko 5 000 Kč, a to až dne 27. 1. 2011.

[24] Jak vyplývá z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012-34, č. 3096/2014 Sb. NSS (věc *ADMIRAL GLOBAL BETTING*), správce místního poplatku má povinnost vydat platební výměr a řádně jej doručit, pokud nejpozději v poslední den lhůty, ve které byl poplatník povinen splnit ohlašovací povinnost, sdělil poplatník kvalifikovaným způsobem své pochybnosti a současně o vydání platebního výměru požádal, přestože místní poplatek ve stanovené lhůtě včas a ve správné výši uhradil.

[25] Je zjevné, že v daném případě nebyly podmínky stanovené rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu pro povinné vydání platebního výměru splněny, neboť žalobce z citovaných podmínek splnil pouze to, že sdělil odůvodněné pochybnosti o poplatkové povinnosti a požádal o vydání platebního výměru. Jelikož však žalobce poplatky nezaplatil včas ani ve správné výši, vznikla správci poplatku povinnost je vyměřit přímo ze zákona (§ 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích). Správce poplatku tak ovšem učinil až dne 12. 11. 2014 (pravomocně pak dne 12. 5. 2015), tedy po uplynutí lhůty pro stanovení poplatku.

[26] Tříletá prekluzivní lhůta § 12 odst. 1 zákona o místních poplatcích odvozovala ve vztahu k oběma poplatkovým obdobím počátek svého běhu ode dne 31. 12. 2010. Měla tedy skončit dne 31. 12. 2013. Zde je tudíž podstatné, zda nedošlo k nějaké skutečnosti, která by způsobila její přetržení nebo stavění. Tak tomu však nebylo.

[27] Soud ze správního spisu v první řadě zjistil, že správce poplatku dne 29. 12. 2012 vydal ve vztahu k podanému ohlášení tzv. vytýkáci výzvu dle § 43 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Tato byla žalobci doručena dne 1. 1. 2011. Tato výzva se však netýkala předmětných JTHZ. Vzhledem k tomu, že poplatkové řízení lze ve vztahu ke každému hernímu zařízení považovat za samostatné, lze dovodit, že na běh dotčené prekluzivní lhůty neměla vliv. I kdyby však tento náhled neobstál, je podstatné, že tento úkon byl ve vztahu k žalobci učiněn až dne 1. 1. 2011. Téhož dne totiž vstoupil v účinnost daňový řád (zákon č. 280/2009 Sb.). Vytýkácímu řízení (dle § 43 zákona o správě daní a poplatků) lze ve smyslu § 264 odst. 1 daňového řádu připodobnit institut postupu k odstranění pochybností dle § 89 a násl. daňového řádu. Zahájení tohoto postupu však dle § 148 daňového řádu nemá žádný vliv na běh prekluzivní lhůty pro stanovení daně. Tímto úkonem správce poplatku tudíž k přerušení či stavění prekluzivní lhůty nemohlo dojít.

[28] Žalovaný pak ve vztahu k běhu prekluzivní lhůty poukazoval zejména na to, že došlo k jejímu stavění dle § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu, a to vzhledem k soudním řízením vedeným ohledně přezkumu rozhodnutí správce poplatku a žalovaného o žalobcových žádostech o vrácení přeplatků na předmětných poplatcích. Podle uvedeného ustanovení *lhůta pro stanovení daně neběží po dobu řízení o otázce, o níž je příslušný rozhodnout soud a která je nezbytná pro správné stanovení daně*. Pro případnou aplikaci tohoto ustanovení je v daném případě podstatné, že o vznesených otázkách, tedy jak o vyměření místních poplatků, tak o existenci přeplatků na nich, není příslušný rozhodnout soud, ale pouze kompetentní správce poplatku. Rozhodnutí o vyměření místního poplatku, stejně jako rozhodnutí o žádosti o vrácení přeplatku toliko podléhá přezkumu správních soudů. Správní soudy však zkoumají pouze otázku zákonnosti napadených rozhodnutí, nejsou však příslušné ke stanovení poplatku, ani k vrácení přeplatků. Závazným rozhodnutím o výši místního poplatku či o existenci přeplatku na něm, tak může být pouze rozhodnutí příslušného správce poplatku. Předmětné ustanovení daňového řádu se vztahuje na ty situace, o nichž soudu přísluší meritorně rozhodovat, tedy např. o určení vlastnictví, neplatnosti právních jednání, rozsahu společného jmění manželů apod. Zajisté si lze představit celou řadu podobných otázek. Takovou však není stanovení místního poplatku, ani rozhodování o zákonnosti rozhodnutí o žádosti o vrácení přeplatku. Je zřejmé, že Krajský soud v Ostravě se z povahy věci musel zabývat též otázkami souvisejícími se stanovením místního poplatku, nečinil tak nicméně v řízení, jež by dle daňového řádu mělo vliv na běh prekluzivní lhůty pro jeho stanovení.

[29] Stejně tak ve věci nebylo aplikovatelné ani ustanovení § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu, podle něhož *lhůta pro stanovení daně neběží po dobu řízení, které je v souvislosti se stanovením daně vedeno před soudem ve správním soudnictví a před Ústavním soudem*. Řízení vedené před krajským soudem ve věci přeplatku na místním poplatku není vzhledem k odlišným fázím daňového řízení (řízení vyměřovací x řízení platební) důvodem pro stavění běhu prekluzivní lhůty pro vyměření poplatku samotného. „*Souvislostí se stanovením daně*“ má zákon zjevně na mysli onu konkrétní daň (zde poplatek), o níž je řízení před správním soudem či před soudem Ústavním vedeno. Tak tomu však v daném případě nebylo.

VI. Závěr a náklady řízení

[30] Z výše uvedených důvodů soud shledal rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správce poplatku, za nezákonná. Proto je zrušil (§ 78 odst. 1, 3 s. ř. s.) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[31] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[32] Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcova advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v tomto případě za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) ve výši 2 x 3 100 Kč, dva režijní paušály ve výši 3 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], tedy celkem 6 800 Kč. Protože žalobcův advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 1 428 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Celkem mu tedy vůči žalovanému byla přiznána náhrada nákladů ve výši 11 228 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

[33] Soud naopak žalobci nepřiznal náhradu za repliku k vyjádření žalovaného ze dne 11. 11. 2015, neboť v argumentační linii žalobce pro věc nepřinesla nic nového, ať již po stránce právní či skutkové. Obsahově se tak nejednalo o důvodně vynaložený úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu a § 60 odst. 1 s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 7 Afs 56/2010-59).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. srpna 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu